

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Avctoriare Et Svb Avspiciis ... Domini Gvilielmi IX. ...
Academiae Rectoris ... Ad Novi Magistratvs Academici
Inavgvrationem Iphis Calendis Ianvarii A. MDCCLXXXVIII
Celebrandam ... Invitat ...**

Münscher, Wilhelm

Marbvrgi, [1799?]

VD18 1332246X

§. VIII.

urn:nbn:de:gbv:45:1-7906

effet, ut loca singula, quae pugnare inter se V. Langius existimavit, conciliemus, sed, ne quid deesse videatur nostrae disquisitioni, et hoc tentabimus.

§. VIII.

Primum iudicia, quae de graeca Philosophia feruntur, repugnare sibi putantur. Huius enim Philosophiae Apologiae cum laude et commendatione mentionem faciunt, Dialogi vero auctor eam contemnere et reprehendere videtur. — Verum enim vero etiam si veram repugnantiam his iudiciis inesse concedamus, nondum, uti iam praecedente §pho monuimus, sequeretur, alium quam Iustinum Dialogi esse auctorem. Rationes enim probabiles eaeque gravissimae reddi possunt, cur diverse Iustinus de Philosophia graeca iudicaverit. Attendendum enim est ad dispar consilium, quo isti libelli conscripti sunt. In Apologiis proposuerat sibi Iustinus, ab Imperatoribus eam indulgentiam et impunitatem, qua Philosophi graeci fruebantur, Christianis impetrare y). Nulla videbatur certior et tutior via, qua persuaderet imperatoribus, iniustas esse, quibus Christiani premebantur persecutiones, quam si ostenderetur, Philosophos graecos, quibus non impunitas solum concessa erat, sed qui magni aestimabantur, haud procul abfuisse a Christianorum sententia, eodemque quo hi modo Polytheismi insaniam derisissent. Ipse Iustinus non Imperatores tantum, quibus maiorem Apo-

y) Ostendit etiam Iustinus, quam iniquam sit, Philosophos Atheos tolerari, Christianos Deum summum profitentes puniri, Apol. mai. p. 55.

Apologiam dicaverat, Philosophos appellat α), sed alter eorum Marcus Antoninus, cui minor Apologia inscripta est, insigni amore et cura Philosophiam amplexus erat. Quomodo igitur talibus lectoribus facilius suam Christianorum defensionem approbaret α), quam monstrando, non profus absimilem esse Christi doctrinam Philosophorum dogmatibus. Penitus reiicere Philosophiam et contemnere a consilio eius alienissimum fuisset. Alia et plane diversa Dialogi cum Tryphone est ratio. Continet hic disputationem cum Indaeo, qui V. T. libros veneratione prosequabatur, hosque solos verae religionis fontes esse existimabat. Praeterea, quae minus favere videntur Philosophiae graecae iudicia, occurrunt fere omnia in colloquio, quod senex quidam cum Iustino ideo habuisse narratur, ut hunc Philosophiae graecae adhuc deditum, ad fidem Christianam suscipiendam perduceret. Consilium igitur loquentis postulabat, ut naevi Philosophiae Platonicae exponerentur, et comparatio eius cum religione Christiana talis institueretur, qua hanc illa longe praestantior esse appareret. Si igitur iudicia in Dialogo cum eis, quae in Apologiis lata sunt, non conveniant, repugnantia, quae adesse videtur, facile tolli potest, modo teneamus, haec *ἐπινομικως* ad Imperatores, illa *ἀγωνιστικως* adversus Platicum Philosophum, qualis tunc, cum colloquium cum sene haberet, describitur Iustinus, esse pronunciata.

§. IX.

α) pag. 53.

α) Parum interest, an Apologiae Imperatoribus re vera exhibitae sint nec ne. Semper ita scribi debebant, ut exhiberi illis sine offensione possent.

Attamen et id addendum est, diversa illa de Philosophia iudicia, si accuratius expendantur, a repugnantiae specie, quae ipsis inesse dicitur, facile, me quidem iudice, liberari. Reprehenduntur Philosophi in Dialogo, laudantur in Apologiis. Nonne utraque bene conveniunt et conspirant, modo ex aliqua parte Philosophis laus, ex alia vituperium tribuatur. Quod et a Iustino factum esse excutiendo singula loca demonstrabimus. In Apologiis se amicum atque patronum Philosophorum exhibet, at minime talem, cui omnia eorum placita probentur, quod locus insignis extra dubium ponit *b)*, quo simul, comparatione cum Christiana doctrina instituta, omnes Philosophorum notitiae tenues et imperfectae declarantur. Laudatur Socrates, Daemonumque cultum a λογω incitatus reprehendisse *c)* et Daemonum instinctu mortem oppetiisse dicitur *d)*. Omnes qui ante Christum μετα λογων vixerant, Christiani vocantur, uti Socrates

b) Ουχ' ἐστὶ ἀλλοτριὰ ἐστὶ τὰ Πλάτωνος διδασκάλια τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐστὶ πάντῃ ἡμοῖα, ὡς περ' οὐδὲ τὰ τῶν ἄλλων Στοικῶν τε καὶ ποιητῶν καὶ συγγραφεῶν. Ἐκαστος γὰρ τις ἀπο μέρους τοῦ σπερματικῆς θεοῦ λογῶν το συγγίνης ἔσται, καλῶς ἐφ' ἑαυτῶν· οἱ δὲ ταναντία αὐτοῖς ἐν κυριώτεροις ἐρεῖαίς, οὐκ ἐπιστημῇ τῇ ἀποπτόν καὶ γίνωσιν τῇ ἀνελίχεται φαίνονται ἔχοντες· ὅσα οὐν παρὰ πάντι καλῶς εἰρηται, ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν εἰσι. — οἱ γὰρ συγγραφεῖς πάντες δια τῆς βουστῆς ἐμφυτοῦ λογῶν σπορας, ἀμυδρῶς ἰδύαντο ὅταν τὰ ἑαυτῶν ἕτερον γὰρ εἰσι πτερῶν τῶν καὶ μιμητῶν κατὰ δύναμιν δαδῶν, καὶ ἕτερον αὐτοῦ οὐ κατὰ χάριν τῆν ἀπ' ἐκείνου ἢ μετουσίᾳ καὶ μιμητῆς. Apol. min. p. 51.

c) Apol. min. p. 48.

d) Apol. mai. p. 56.